

Florin Caragiu

Este

Redactor de carte: Diana Caragiu
Coperta: Ovidiu Bădescu, Galleria 28 Timișoara

© Editura Platytera

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARAGIU, FLORIN

Este / Florin Caragiu. - București : Platytera, 2018
ISBN 978-973-1873-79-4

821.135.1

Florin Caragiu

Este

EDITURA PLATYTERA
BUCUREȘTI 2018

motto:

„când, răsuflând ușurat / te arunci în
vâltoarea lumii / ca înotătorul ce sare
în rîu de pe o trambulină înaltă / și,
deși derutat mai devreme sau mai
târziu / ca un copilăș, de loviturile
primite / atras de aerul depărtărilor, /
atunci se poate întâmpla, ca în această
carte, / să-ți îndrepti fără țintă privirile
peste ape, / chemat către o destinație
ascunsă; / peste apele care te poartă
sau din care poți bea și care par
nemărginite / pentru cel ce-și așază
capul pe luciul lor”.

(Franz Kafka)

mediteraneene

pe acoperișul autobuzului stăm –
străzile inundate cu oameni
fug din privire înapoia noastră,
lăsând loc răcorii.
viața lor ne rămâne pe față,
tremurând ca o frunză
sub picături de apă răzlețe.

prin obloane crăpate,
întunericul își scoate șuvițele.

lumina din aparatul foto
trece pe roșu și se izbește
de motocicletele negre,
care calcă pe ea cum ar lua
pe roți sânge de înger:
dispar scânteind, fără zgomot.

*

printre noi își face loc porumbelul
grăbit să ciugulească nisipul
scurs în fântânile Catalunyei.

înaintăm în aerul sculptat
în care ora își schimbă subit unghiul ei
de atac, risipindu-și culorile.

pe bulevardele largi nu lipsește ecoul
abia auzit al maghernițelor
de pe întortocheatele străzi de altădată,
cu haosul lor pălmuit de lumină. răsună
în paharul curbat de pe tarabă: degetele
în valuri încremenite de sticlă se-afundă.

noul taie cale spre larg, trăgând cu sine
năvoadele pline, îngropate-n adânc:
în ele se zbate o umbră, cu linia vieții
țâșnită din pântecul cald al uitării.

*

te dai înapoi să poți cuprinde mai mult
cu vederea. o armată de bărci leagănă
marea. masa e plină. orice lucru
în privirea ce se dezleagă de tine
e o strună vibrând între noapte și zi.

guști încet, să nu tulburi viața.
un pește înoată-n văzduh. coada-i
lovește aerul părăsit. spațiul se lasă
în palma ta, peste a mea odihnită.

*

desfaci bariere cum sfărâmă cleștele
coaja tare a nucii: o acoperi cu palma
să nu sară în aer bucățile sparte.

cu grijă ca miezul să nu se lase strivit
sub dinții de fier. fântâna bunelor doamne
aerul spală și din migdalul cu ramuri tăiate
frisonul sevei te-mpinge spre marea
odihnită-n nisip. vezi din palatul regilor

împrăștiatele case, străduțele-nguste virând
când nu te aștepți spre chipul întrebător
al unui bătrân: nelămurit, el dă lumii binețe.

*

în Frontignan artiștii cântă,
recită din Voltaire, Valery.

două femei rupte dintr-un film vechi
ne servesc.

lumea se rotește
în umbra lui don Quijote –

îmbrăcată în haine de gală,
suferința își ridică privirea,
surâzând către viață fără motiv.

să înclinăm paharul,
cedând trecerea anilor.

*

în piața oului tinerii văd răsturnată
lumea, pe căști negre învârtind
comedia. privind-i, leandrul rămas
în ochirea ce a șters o grădină

tresare. viața ne plimbă în castelul
de apă. tai pâinea magilor
și dai peste un bob de fasole – ești

între noi regina! Saint Pierre, catedrala,
duce pe umeri apusul bântuit
de poezia teraselor largi,
ce ne aștern la picioare orașul.

*

în piața cu legume și fructe, poeții
își așază în liniște cărțile. o foame uitată
scurmă carnea celor ce trec.

Saint Paul îi așteaptă cu fruntea
pe torsul platanilor. la vernisaj,
copilul cu mâna la gură pare

că a vrut să ne spună ceva. s-a oprit
în ultima clipă, neștiind de putem îndura
în suflare aripa schimbării.

*

târziu găsim mormântul poetului
în cimitirul marin. abia i se vede înscris
pe piatră numele. pe lângă el
de mai multe ori am trecut
fără să ne dăm seama. cum zi de zi
îți ating oameni vederea și nu știi câte ascund.

cum caligraficul scris cu dese ștersături
umbrește un glas ce-și trimite ascuțitele raze
din norul de pescăruși, din farul aprins
în coasta mării ca o inimă a marginilor,
din teatrul mării, din orașul cu vine de apă.

nu departe, frescele strâng în năvoade
memoria, vântul. pe urmele noastre, delfinii.

*

memoria strălucește
peste cuvântul gătit.

între sfânta Cecilia
și centrul de recuperare funcțională
glisează raiul cu stupi.

viața se întoarce spre viață
îi dă sărutarea și zice:

tot ce vezi cu ochii
e al tău,
Dumnezeu nu dă cu măsură
darul.

*

scapără jarul aprins
în șemineul de piatră.
pe fereastră spre paleta culorilor
întindem privirea, umezind-o
în râul ce șerpuieste la vale.

răsuflarea ta, asemenea unei mări
liniștite, culisează-n auz.
viața ridică obloanele:
tăcerea se strânge ca pielea
netedă în jurul unui cuvânt
cu răsfrânte nervuri.

închid ochii o clipă
și simt fugara vibrație a pupilei:
o pasăre ne-a trecut prin față
sau tu ai făcut cu mâna viitorului?

*

călătorim și ne schimbăm
o dată cu viața ce ne străbate –
ca o rază ce nu lasă-n urmă
nimic – luăm cu noi cedri,
case din piatră uscată,
sculpturi ce hibernează în pânze.

o sperietoare de ciori
deschide brațele larg
în sera de sticlă, în spatele fotoliului alb.

la marginea grădinilor terasate,
deasupra văilor inundate de verde,
ne așezăm lângă ochiul de apă al stâncii.
pe mușchiul ei moale
ni se apropie mâinile.

*

fâșii de nori se strâng
în jurul nostru și povestesc
despre izvoarele calde din munți.
te întreb despre lumea ce vine
spre noi în liniște.

răspunzi după mult timp
în care mă caut pe valuri albe.

adulmeci ninsoarea
și spatele tău se curbează
ca un lemn vechi
lângă magnolia din Canigou.

*

ascultăm valurile.
suntem o tăcută suflare
în respirația densă a mării.

gânduri vin, pleacă.
trec fără să ne vadă,
atente la urmele din nisip,
la țărmul spălat de curentul atlantic,
la cerul eșuat pe lama albă a pânzelor,
la pietrele de consistența mângâierii.

soarele face valuri în nori
și munții la marginea pleoapelor
împing cochilia visului.

tălpile se afundă în plaja cu scoici.
intră și ies cu o ușoară greutate,
ca viața în viață din viață.

*

soarele uriaș
plutește în încrețiturile aerului,
între palmierii surprinși
de un colind întârziat,
lângă refugiul bărcilor.
marea poleită fură pașii
oriîncotro privim.

aburul ceaiului de dimineață
trece prin ferestrele mari
în anul ce se ivește
legănând cuvintele,
lumile,
sângele,
pisica din castelul de sticlă.

*

pe dezgoliții pereți
o pată de culoare
ține în viață memoria
păunilor din colțuri.
linii grațioase de chipuri
zboară cu viteza
rugăciunii tăcute
pe sub porticuri de piatră.

cerul și marea țin drepte
vârfurile brazilor.
ne oprim lângă ei,
ne privim pe noi înșine
zâmbind din fotografii
ca și cum am ști deja
mai mult decât ne e dat
în răcoarea colinei.

*

țipătul pescărușilor mătură
plajele înnorate pe care-aleargă
oameni cu câini minion.

soarele explodează o clipă
cât să ne întindem spre el
cu o fericire nenăscută
ce simte în respirația noastră
că dintre noi lipsesc ființe.

tăcerea-i un alt început de lume,
clipind cu subînțeleș și luându-și
din noi porția de dragoste.

*

în celofanul nopții
ca pe un crin învelești
despletitele căi ale văzului.

Doamne al valului de pământ mișcat
de suflarea lină a zării!

în glasul Tău se leagănă
perdelele zilelor rătăcite
între stoluri plutitoare în vânt,
dormitând peste ape.

în palma Ta, în nisipul ei mișcător
luptele pier, în Tine se sting
ca o flacăra săbii.

ne treci prin noi înșine
ca printr-o poartă. așa ne lăsăm,
fără teamă, în urmă. așa ajungem
din urmă viața.

chenoză

te-ntorci la cea mai veche-ndeletnicire a ta –
suferința.

aștepti să se curme, descurcând gândul.
nodurile lui bine strânse dispar sub degetele
răzbătătoare

ale rugăciunii – dezlegată-i risipa:
fiecare-nțelege ce vrea – o parte din corp,
o mână ruptă, de pildă, își mută bun-simțul din a
face-n a fi.

trage spre sine dorința, ca o aproximare prin lipsă
a trezei absențe, ce, prinsă-n cârlig, scutură teama.
într-o clipită, care mereu îți scapă, te pierzi și te
vindeci.

oră de vârf

de la o vreme tot încerci să-ți aduci aminte ceva.
te plimbi așa, fără țintă, pe străzile aglomerate
până ți se-nghesuie una în alta mintea și inima.
filmul vieții se derulează lent înapoi,
nu mai legi în propoziții cuvinte:
le repeți ca pe numele tinerei mame
care vine spre tine cu un obraz în umbră.
părul ei flutură pe claviatura timpului
și ca un apus, ca un răsărit, gândul că puteam
și să nu fim. ceilalți n-ar fi observat lipsa.

clip

uneori n-ai ce face, scrii împotriva gândului tău
în această dimineață splendidă
ce-ntoarce pe dos căderea liberă a nopții,
scăpărându-și bricheta peste cuvintele care ne
scapă,
ca figurile compuse din chipuri ce-și suprapun
trăsăturile.
și dintr-o dată șiragul de vorbe se rupe, iar
dragostea noastră
e un fel de „a fi sau a nu fi” aruncat prin cameră
într-o mișcare căreia îi dăm viață din imagini
discrete.

citești:

s-a făcut frig în cameră.
*„frumusețea în matematică și în artă
activează aceeași zonă cerebrală”.*
o flacără ți-a rămas pe buze –
suferința lumii te arde
cu tandrețea-i stângace.
se-mpodobește în tine,
mirată că obiectele ei vintage
sunt atrase de principiul cutiei,
la fel cum ție îți place să încălzești
toamna cu aburul respirației.

se luminează de ziuă

există o rugăciune care ține loc și de odihnă.
ea vede rușinea lumii și n-o judecă,
prefăcându-ne în ceea ce nu îndrăzneam să fim
vrând să ne trasăm granițe.

cerul și pământul vor trece,
dar chipul tău nu,
pentru că Dumnezeu își arată în el fața.

încet

privești cu neliniște viitorul.
se strânge ca pielea în jurul rănilor,
ca ele trece, lăsând în urmă un semn palid.

grija pentru ziua de mâine
s-a obișnuit cu puțin.
se-așază la rând să plătească taxa pentru viață,
întoarce pe dos căptușeala buzunarelor,
nu găsește nimic.
e gri.
vreme de palton.

la cusătura pleoapelor o picătură de timp
dă grosime imaginii.
ploaia încetinește în preajma chipului tău,
sau vederea mea e pe *slow*?

poem matinal

în somn se nasc versurile cele mai misterioase,
limpezi ca dragostea născută din umilință,
simple ca osul despicat, ca o eclipsă totală de lume
la vederea lui Dumnezeu în mandorla tăcerii.
lumina așteaptă pe fața ta să te trezești,
să ieși afară devreme în ziua asta aurită de toamnă,
privind largile ocoluri ale păsărilor în jurul nostru.
întrebările lor mute pe sticla cerului
ne fac să uităm de lupta pentru existență
ce ne îndepărtează de viață.

plouă

se întâmplă să te desprinzi de imaginea ta
ca o frunză galbenă toamna.
în fiecare zi auzi oameni vorbind
despre prieteni care și-au pus capăt zilelor.
n-au putut face față,
n-au știut că viața vrea să fie iubită
pentru ea însăși și își retrage darurile
ca să pășești în urma ei uitând de tine.

nostalgia

muți frontul, te lupți, obosești.
obosești să te lupți,
puterea ta vine și pleacă.
slăbiciunea e o floare de câmp.
a-mpânzit pajiștea.
departe de casa ta, de țara ta
cineva îți întoarce privirea spre ele.
vezi pentru prima oară
ce frumos se-așază pe lucruri aerul,
lumina de seară în care chipurile familiare
ca într-o ceară-ncălzită lasă o urmă.

apus

în orice făptură noaptea se-ngână cu ziua:
o-nvăluie discret în ea însăși
ceea ce o scoate din sine și-o așază
înaintea mării calme
în care se cufundă soarele tău.
o urmă de viață visează în ea
torțele unor întrebări
la auzul cărora vidul tresare,
mistuind oboseala luptei cu umbra.

cuadratura cercului

căutăm ușa cercului literaturii și n-o găsim.
e închis – strigă unul.
până la urmă tot prin viață se iese,
spune altul care știe ce zice.
afară e cald și e bine.
metalul toamnei taie sub limbă aerul
și noaptea se varsă din zi.
în mers ni se-ating crucile,
scot un sunet abia auzit.
ne place să le ducem așa: eu pe-a ta, tu pe-a mea
în felul ăsta nu noi le ținem – ele ne poartă
prin dragoste ca printr-o țară ruptă din trup.

portret de toamnă

privirea ta îmi acoperă chipul,
declanșând avalanșa celulelor moarte.
galbenul viu al frunzelor
spune că e loc pe pământ pentru toți.
viața se îmbrățișează pe sine
ca un înger ce se-nfășoară în aripi,
îmblânzind tăria luminii,
sorbind arta ei de-a se face nevăzută
în timp ce dezvăluie toate: frumusețea, oroarea.

știri

sunt o carte de colorat pentru sângele meu
clipele în care n-am făcut bine
închid în jurul meu cercul,
creând iluzia unui zid infinit.
noaptea tușește în somn,
adoarme cu săculețul cald de sare pe piept.
toată ziua s-a vorbit despre morți violente.
rugăciunea și-a uitat cuvintele, a rămas
un simplu gest de lăsare în voia lui Dumnezeu.

septembrie

din catedrală se aud glasuri de nuntă:
mirii ies cu icoana pe trepte,
arunci câteva firimituri de pâine
și porumbeii vin la tine în valuri,
fără teamă de blestemul uciderii.
despre toate cele neîntâmpalte
ai scris mult vara asta.
nu duci până la capăt cuvântul
răpit de frumusețea nesiguranței de sine.
poezia învață să spună:
„ține mintea în iad și nu deznădăjdui”,
trădând emoția de copil
care vede pentru întâia oară o epavă.

la terasa bibliotecii naționale

povestim întâmplări stranii,
coincidențe / sincronități,
adeverind că rugăciunea
are puterea de a schimba vieți.

multe lucruri se petrec
în același timp, infirmând probabilitățile
doar ca să înțelegem
că se întâmplă ceva
acolo unde nu vedem nimic.

disperarea înfiază cuvintele
care-i întorc fața spre inimă.
ceva / Cineva? deviază de pe orbită
tristețea ce se pierde în spațiul slab luminat.

gustăm în porții mici
dragostea de prieteni, de dușmani.
noi vești despre război
amintesc de invazia morții.

clișeu

tot ce – mișcat de spirit – se leagă de bine,
oricât de complex și original,
trezește un sentiment de déjà vu.

(e un semn că îți vorbește
pe limba chipului tău,)

mințile decadente numesc asta clișeu.

cum să începi / despre poem

e un clișeu că o poezie se termină.
imaginează-ți pe cineva care merge pe stradă,
se uită în dreapta și-n stânga,
vorbește cu unul și altul,
face semne cunoscuților și necunoscuților,
se așază pe o bancă, închide ochii
și dispare fără să observe nimeni.

undeva în noapte se-aprinde o lumină
și cei întârziați, cei rătăciți și cei abandonati
se prind de firul pe care ea îl lasă în urmă.
deși mai e mult până la un adăpost, răsuflă ușurați –
ceva îi împinge să se lase în voia căii lor –
cum ai da drumul la muzică înainte de culcare.

asa e cu tributul ăsta liric:
când lumea spune că se termină
abia începe – sau altfel:
un poem nu se sfârșește pentru că e un pod subțire
care leagă viii și morții.

poem

cel mai greu e să-i spui lui Dumnezeu
Te iubesc
când te întorci cu fața spre El
îmbrăcat în cămașa morții,
viața sprijinindu-te să nu cazi.
cuvintele nu ies decât cu tine cu tot,
înaintezi șchiopătând,
simțurile ca un braț de vreascuri se-ncing,
scânteiază,

nu ceri nimic.

aport

dimineața e un câine ce se întoarce la tine
cu gândul tău în dinți,
după ce l-ai aruncat departe în noapte.

o mângâi pe cap și scrii
despre cum rătăceai peste dealuri.
pietrele îți forțau gleznelor,
în gând sau aieva
ți s-a-ncurcat în păr un liliac.

acum duci mâna la cap cu teamă,
speri că e floare.

întotdeauna după un lucru bine făcut
urmează un gol.
te desprinzi de el cum ai ieși
dintr-o ascunzătoare în care te aștepți
să nu te găsească, să te găsească.

poem de stradă

soarele își toarnă în cap o găleată cu apă.
se plânge că de prea multe ori te întorci
în locul de unde ai plecat,
ocolind problemele,
retrăind scene violente,
încât nu mai simți ce se întâmplă în jur.
chiar acum, când apeși pe accelerație,
dai de persoane vorbind singure,
traversând pe roșu fără să se asigure,
râzând și plângând în același timp,
pentru că nu știi să dramatizeze
scena întâlnirii cu libertatea în care se stinge lumina,
așa cum la cutremur
oameni perfect normali se buluceau pe scări.
au rămas nemișcați unul cu mâinile în părul altuia.
după ce s-a terminat totul, nu-și mai aminteau nimic.

memento mori

privești desenele despre fericire
ale unui om bogat, care n-a avut
parte de ce a visat
și te întrebi ce e moartea.

îți zici că e locul lui Dumnezeu –
o absență care se împarte la toți
cei rămași fără părtinire –

e chiar lumina din ochii
celor ce merg înainte,
căutând un petec de cer potrivit
sub care să-și plece capul.

despărțire

să conduci la groapă un prunc
e ca și cum te-ar împinge vederea
să preschimbi mersul lumii.

în miezul zilei
noaptea vine pe vârfului.

îl sărută pe frunte,
pune un deget pe buze,
te trage afară din tine,
arătându-ți răni
în care pulsează lumina.

nu știm ce e moartea,
nu găsim viața.
lacrimile ni se învâlmășesc,
ne apropie unul de altul.

își face veacul în noi o absență
ce nu se șterge –
ce poate să vindece.

călători

apuci să îndrăgești pe cineva.
se poartă așa de firesc,
vezi dragostea cum iese și intră
simțindu-se ca acasă în el,
apoi
afli că a făcut un lucru
de care nu l-a crezut nimeni în stare.

ce e omul?
părerile sunt împărțite:
mă iubește, nu mă iubește...

ieri ți-ai luat un tricou
avea imprimat pe față:
atenție, fragil!
stă scris:
cine va răbda până la sfârșit
își va răscumpăra bucuriile trecătoare
și cine îi va sta alături
va vedea în toată vremea
dincolo de nori cerul.

„scopul
nu-i să ajungi la capătul drumului,
ci să fii pe cale”.

darul se împuținează.
nu mai reușești să salvezi aparențele,
dar e cu putință să te întorci
în inima ta
dacă poți crede.

așteaptă mulți asta.

sola vita

privilegiul tău: accesul la propriile dureri.
lumina reflectată de ele
provoacă o senzație de fugă.
viața trage de timp –
ai nevoie de viteză să recuperezi clipa.

ieși din apă sigur pe priceperea ta
de a încetini gândul
cu impresii unice și obscure.
te înfășori cu un prosop moale
pe șezlongul cu pete de sare / de soare.

o zgaibă face din spațiu o conversație cu un prieten
despre ce înseamnă să cunoști roșul
evitând definiția lui.
nimeni nu-ți poate spune cum să tragi linia
între imagini și lucruri
peste lacuna spre care converg explicații.

spargi crusta convenției:
noțiunile pe care le știi te pot amăgi –
nu le poți izola,
nici tu nu te poți închide în istoria scrisă.

ziua Domnului

când erai mică îți plăcea să fii salvată.
visai asta
în simțurile tale rănite de frumusețe.

acest „nimic” ce se-ntâmplă
când stau lângă tine și simt translația clipei
alungă urâtul,
face să meargă lucrurile
uimite că le țin picioarele
pe marea aceasta de neîmpliniri
în care înoată oamenii.

ești în felul tău
o icoană în locul gol al ferestrei,
pusă acolo
nu să nu mai fiu furat de priveliștea lumii,
ci să mă răpească
dragostea ce face un chip nemișcat viu.

se spune că atunci când ne naștem
spunem „da” vieții,
chiar dacă ni se arată-ntr-o clipă
toată grozăvia ei,
pentru că bucuria asta de a fi
e liniștea fără valuri a adâncului
în care Dumnezeu iubește

și noi am simțit-o.

visul unei nopți de vară

mergi lângă ea pe stradă
și brusc îți dai seama că ai rămas singur cu
    imaginea ei.
„îți spun de toate”, zice,
„dacă vorbești mai mult cu mine”.
pare un copil pierdut de părinți într-un parc uriaș
    de joacă.
îi ștergi lacrimile ce se pornesc din senin:
cine a mai văzut să plângă o imagine amorțită
ce nu mai știe drumul spre casă
în noaptea cu vine subțiri de lumină?
aștepți cu ochii închiși să pătrundă
în tine cântarea unei sărbători ce-ți aparține
cât ține dragostea.
ea este iar aici și imaginea ei zâmbește complice
când îi șoptești numele.

nu sunt supărat,

deși computerul a mâncat poemul meu de dragoste
coborât în pagină pe când se cățara pe fereastră
soarele de dimineață.

ieșise atât de bine că te-am surprins zâmbind în somn,
ghicind fericirea ascunsă în tine,
în mine.

sângele tău bate la ușa pielii,
aducând vești despre inima în care-am petrecut anii
din urmă.

bătăile ei au împlânzit haosul.

părul tău mi se revarsă în palme,

îi sorb lumina de pe vârfuluri.

tristețea a râs de sine,

rugându-se să capete o altă culoare

în povestea anilor siamezi.

Doamne, dă Tu *save!*

toți avem nevoie de recunoaștere

să vezi un înger se aseamănă
întâlnirii cu un prieten vechi,
cu care îndelungă vreme n-ai mai vorbit:
s-au întâmpnat multe, însă nu e nevoie să-i spui
cum ai ajuns să stai aplecat
privind, peste marginea vieții, abisul.

cândva ai văzut o făptură luminând tăcut
ca o candelă în fața ta,
pe acoperișul casei, în adierea de seară.

un timp n-ai mai știut cine ești.
stând față în față cu el,
îți revin pofta de cer și vlaga țărâni.
și ne recunoaște – ți-a spus –
după dragostea noastră. după ani și ani,
pe lângă scara putredă treci
și simți ziua ca pe o mișcare a soarelui
dintr-o palmă a lui în alta.

o dată cu anii

mai important decât reușita
este să lași vrerea să uite răul
împrăștiat pe pământ.

șirul nesfârșit de neazuri
pe care le vezi în jur zi de zi
te urmează peste tot în tăcere,
ca un popor ales să-l duci
înaintea lui Dumnezeu.

spre fiecare ființă se-ntoarce
o față a singurătății.
viața desprinsă de tine
se-agață de cer luminând.

imago mundi

un fir de păr ne desparte
de cei ieșiți din morminte
după ce s-a rupt catapeteasma.

au spus ceva ei, înviații,
celor ce în jurul lor gravitau,
privind de la o oarecare distanță
gesturile liniștite,
lumina șiroindu-le pe veșminte,
fără a avea curajul să se apropie,
fără a-i lăsa inima să se-ndepărteze?

sau a fost de-ajuns arătarea lor –
dezobișnuită de oboseala timpului –
umbretul lor familiar într-un spațiu străin,
să clatine imaginea uzată a lumii?

dorință

ți-a plăcut să faci lucruri
care-ți întrec puterile,
să simți pragul de la care nu mai poți înainta,
să te oprești așteptând
ca noaptea să ajungă din urmă ziua,
să speri, să crezi
că trupul tău se va urni
pășind fără a apăsa pământul,
ca în visele de copil
din care te trezeai cu certitudinea că poți s-o faci
ieșind din apă ca un soare cu mii de brațe
întinse spre piatra somnului.

in memoriam

ai bătut țara în lung și-n lat
să i se vadă crucea.
de pe creștetul celor întorși din iad
limbi de foc
pentru gura noastră de rai
ai cules.

apoi
te-ai dus să-i întâlnești pe martirii cei mai tăcuți,
să auzi limpede
rugăciunea ce ne ține ochii deschiși,
să guști
somnul lor cel asemenea dragostei

– ce te răpește pentru a te dărui din nou
ca nou –
cum ți se-ntâmplă.

știu ce vrei să ne spui:
n-a fost un accident,
doar moartea s-a lovit de Viață.

atât.

ritual

uneori ți-e greu să o iei de la capăt,
dar fără aceste gesturi umil repetate –
lucruri pe care le faci în fiecare zi
poate și de mai multe ori, cum ai flutura
o pânză în arșița verii peste un prunc gol,
care zâmbeste tăcut – nu poți păstra
farmecul a ceea ce, unic, survine –
se risipește ca o mireasmă-n văzduh.

sala mare

în întunericul sălii mari
și tăcerea avea un ecou.
pe aici treceau profesorii cu cataloagele
când intrau și ieșeau din cancelarie.
aici se serba sfârșitul de an.

era și scenă de pedeapsă.
vreme de o oră stăteai singur
gândindu-te la locul tău gol din bancă.
la murmurul clasei, la teme, la șotii,
la pașii nesiguri ai celor scoși la tablă.
la sunetul izbăvitor al clopoțelului.

și când trecea careva
te rugai să fii invizibil,
măcar să nu-și întoarcă privirea spre tine.

altfel era un loc bun de visat
în ungherul acela de sală, de lume,
din care te întorceai cu o aură de mister,
ușor maturizat,
trecut prin moarte,
fără teamă de noapte.

n-ai pierdut niciodată sentimentul ăsta:
poți sta și în centrul lumii,
tot simți aroma aceea de colț
în care aștepti cu ochii închiși lumina.

școala 11

plopilor din curtea școlii,
înalți, bătrâni,
cu frunzele fluturând
la venire, la plecare,
retezați într-o singură seară,
îngrămădiți la sfârșitul copilăriei
în gurile sobelor,
scăpărând și pocnind în ele,
încingându-se și frigând mâinile mici
atinse de ele.

și de cealaltă parte a gardului școlii
încălecat cu teamă
în pauza dintre ore,
în tăcerile dintre pauze,
șirul nesfârșit de duzi bătrâni,
gustul dudelor strivite în gură,
buzunarele mustind de ele,
cioturile de care ne agățam
când mirosea a toamnă târzie.

și acum, după atâta timp,
aceste imagini plutind iar și iar
de nicăieri spre niciunde.

istorie

de fiecare dată când răsare soarele
îți amintești clar fața tatălui
zâmbind soartei părăsite,
așa cum stă întins pe pat –
ascultând, dar neputând vorbi,
simțind, dar neputând mișca.
ți-ar plăcea să umbli dimineața desculț
pe pietre de râu, în albia mângâiată de ape,
străpungând cu privirea
zalele de lumină ale văii-nverzite.
și, bucurându-te de răcoare,
să uiți alergarea oarbă a lumii.

amiază

sacoșele plutesc peste trotuarul bătrân,
o femeie zâmbeste doar pentru sine,
în timp ce la tarabe țărani se plâng de vara ploioasă.

iubirea este singurul lucru
care te face să te bucuri
de tot ceea ce nu posezi.

zilele au luat-o la sănătoasa;
cineva îmbracă moartea în haină albă.

în toiul caniculei,
o umbră de pasăre pâlپایہ
peste fața mea înclinată.

cât e legătura?, mă aud întrebând.
păstrați restul.

rondul de noapte

uneori cuvintele nu ajung
dintr-o parte în alta a mesei

sună ca o voce de animal
care își poartă neînțelesul
fără să răsucească în el sângele.

cu ochii umezi de spaimă
iubirea dă pe față
frângerea subită a vieții,
suferința nevinovatului.

nu știu să mă rog,
spun doar numele celor pe care i-am cunoscut,
rememorez chipuri
cum aprinde un lămpaș noaptea luminile străzii.

recviem

ce de dureri pe lumea asta!

primul nostru gând
rătăcește pe câmpia vederii
– cum vom merge mai departe,
cum vom putea supraviețui?

cine pe cine ajunge?
cine pe cine lasă în urmă, nu știm.

din mormanul de fiare,
dintre lucrurile împrăștiate
cu toată istoria lor

rămână

morții cu viii,
viii cu morții,
și-o dorință în contre-jour,
lărgind cerul pentru dragostea noastră.

zi după zi

dai glas unui cântec de dragoste,
să curgă-n auz ca un vin vechi, abia
scos din pământ. pahar de pocăință
e chipul mijind în căile surpate
ale singurătății. în fiecă zi, urci un munte
și-l cobori. același pisc îți apare
înainte, cum stă un străin în fața ta
și-ți vorbește, până ce pare că-l știi
dintotdeauna. și totuși mereu rămâne
ceva ce îți scapă – o umbră-n priviri,
o șovăială în gest, o tristețe-n surâs,
ce-aștern tăcerea-n hățișul de vorbe.
simți doar că te-apropii de mare. vuietul ei
e-n tine și-n jur, ca o suflare uitată în flaut,
chemând cele patru zări la ferestre.

la amiază

prin perdeaua de vapori fini
chipul tău alungă plictisul zilei.
timpul trece prin noi
ca o rază prin camera obscură.
zgomotul străzii se estompează.

în acest gol potopit
o arcă duce viii și morții.
se spune că în clipa de pe urmă
revezi fulgerător totul.
acum la ralanti
din fiecare nume topit pe buze
țâșnește un fascicul de imagini.
împreună sunt clipa cu o mie de fețe.

suntem copiii foamei.
servim o porție de viață,
dăm zoom
pe ochiul milostiv al Domnului,
privind cu împăcare
furtuna ce face din crengile subțiri
bice.

pogorământ

sunt lucruri pe care Dumnezeu
le îngăduie
doar ca să înțelegi
că în limba fericirii pământești
e un singur cuvânt
pentru iubire și păcat
și singurul mod
în care le poți distinge
e să te pui
în locul celuilalt.

doar dragostea a rămas

lucrurile cele mai importante
sunt cele pe care nici nu le observi
când treci pe lângă ele.
te-ai obișnuit
să le vezi într-o lumină familiară,
înghițite-n decor.

nu te aștepți la surprize
din partea lor.
doar când le pierzi
golul pe care-l lasă în urmă
te face atent că viața
e în altă parte.

search & find

aveai atâtea planuri
și fericirea dată dispărută
e tristă
că n-ai luat-o
acasă
când ți-a apărut în cale
și s-a lipit de tine
cu o înfrigurare de copil părăsit.

stătea așa, nemișcată,
uitând să respire.
ai crezut că-i un lucru
oarecare
și ai dat-o deoparte
cu un gest stângace,
pornind în căutarea ei
cu forțe proaspete.

paradox

ne dăm seama
cât de mult ne lipsește
Dumnezeu
abia
după ce ni se-arată.

*fericit ești că ai crezut
în dragoste
chiar dacă – se spune –
are o problemă de imagine.*

jump

poezia este un strigăt în pustiu,

un soare la care, cu fața-ntoarsă, visezi
cu picioarele bălăcindu-te-n apă.

faci valuri,
tragi în adânc umbra rațelor leneșe,
verdele de fân cosit al sălciilor,
amintirea unei femei aranjându-și părul
cu coatele ridicate.

liniștește-te.

de-abia te-ai aruncat în gol,
îți vâjâie urechile,
încă nu se văd oamenii.

poezia e feeria coborârii încetinite,

dar tu întârzii cât poți să apeși
butonul de declanșare al parașutei,
săgetând aerul

până în ultima clipă.

cosmos

„o poezie a străzii și a stărilor de spirit trecătoare”
l-a însuflețit pe un artist să vadă
surprinzătoarea depășire a realității,
când se creează imaginea ei. îndrăgostit, am spus:
„prezența ta se cheamă zi, absența, noapte”.
moartea trece atât de aproape de noi
încât nu ne mai ocolim: ne privim în ochi
fără ca lumea să se-ndepărteze; doar se rotește
ca o poveste dinspre început spre sfârșit,
dinspre sfârșit spre început, fluturând vești despre
lucruri.
ne amintim: libertatea-i făcută
din acele multe și nedrămuite purtări ale sarcinii
altora.

echo

se-nșală cine crede că spațiul liber e gol
doar pentru că marea ne spală cu părul capului ei,
ștergând urmele. cum face timpul
să dispară contururi pe treptele înserării.

ne suprapunem cu prezența celor ce, oarecând,
au abătut pe-aici o lumină –
luăm tresărirea ei în căutătura noastră:
spațiul își amintește totul
și oglindește una în alta poveștile.

de-aceea, privirea căzută pe lucruri
pare că știe mereu mai mult decât vede:
o voce se topește ca o aripă-n suflare;
istoria, universul – se strâng într-o palmă întinsă.

exod

și ne dăm seama: am clădit pe nisip!
ne afundăm încet în propriile fapte –
să ne arunce o privire cineva
să ne tragă afară.

nu este bine omului să fie luat pe sus
și așezat departe de propriul său gând
într-un pământ în care, umblând,
să-și găsească, seara, odihnă?

și, neștiut – e mai bine că unele lucruri
nu sar în ochi – să se schimbe noaptea
cu dimineața, ca într-un joc
în care câștigi fără să te prinzi.

poemul clipei

această clipă ne privește din iarbă
aidoma unui cap princiar abia retezat,
cu sprâncenele înălțate,
cu un zâmbet retras, de parcă măștile
ar fi căzut, deja.

nărilor sale adulmecă strâmtul culoar
între voia de a se sfârși
și cea de a nu se sfârși totul.

să-nveți să pierzi – citești în mișcarea buzelor –
și lăsând viața să treacă prin tine
să o-nsoțești cu o calmă stăvilire
a risipei – la o aruncătură de băț, zarea! –

gestul tăcut este, el, rugăciunea mutând
orizontul... un zâmbet, o dâră de lacrimi,
o bătaie pe umăr, sau simpla *prezență* alături –
fac cu puțință încă un pas.

poemul cunoștinței

fără îndoială demult am trecut pragul celor cuvenite
și ni se pare că nu ne mai putem întoarce din drum.
sau poate tocmai noțiunea de drum ne joacă feste.
să ridicăm pleoapele în întunericul ăsta dens
ce caută cu disperare să iasă din globii noștri oculari.
știm totul și nu facem nimic
și nefăcutul însuși se plimbă agale peste noi,
până ce dragostea îl duce cu ea peste apa învolburată
și iute
și nu mai știm ce e cu noi

și cât de mult ne-am schimbat.

poem

roșul stins al măceșelor ne reține paloarea.
ni se taie curentul – nu s-au salvat cuvintele!
nici noi nu ne-am salvat: ne vom rescrie
pe foaia acestei zile cu turme de nori, bete de soare.
apa care ne-a spălat fața în zori
își amintește de noi, din pământul uscat,
trasă încet de arbustul singuratic.
frunzele lui flutură-n vânt, promit ani cu tine,
lupte stinse sub apăsarea unei simple priviri.
rugându-te, pari că dormi. bucuria, tristețea
își lasă-n linia frântă a ochilor vagul
semn de ocol al clipei rostogolite-n țărână.

imago mundi

te privesc știind că nimeni și nimic
nu poate demonstra
că vei fi aici în fața mea și peste o clipă.

toată știința lumii se oprește
în fața imaginii noastre, cu teama
de a nu se-nterupe lumina
ce ne prelungește dincolo de sine.

vino,
noaptea își face lucrul ei.

dispărem
cu senzația de bine că oriîncotro
ne-am întoarce e viață.

In Memoriam

bei vin de burgundia, guști rodii,
cine să te găsească aici
în locul liniștit din centrul vârtejului
spart între dinți ca un miez de nucă vag amăruit –
un râs ușor trist în toiul dansului
topit în noapte?

știi,
sunt la un cuvânt distanță,
dar întârzii să-l șoptesc,
să frâng nostalgia cu scâncet de copil.

nu te teme
să îmbraci pe dinăuntru
lumea din spatele castanilor, sau cum spuneai:
„poezia –
podul acela de care ne agățăm precum strugurii de
boltă”.

în zori

dacă aş putea să iau tristeţea ta şi s-o las
pe obrazul palid al mării, încrêtit de o adiere
în bătaia soarelui de dimineată, în răcoarea
îmblânzită de el, şi dusă de un curent iute
pe nesimţite s-o văd deodată departe,
în larg, străpungând orizontul cum taie un cuvânt
mişcarea buzelor, sau cum pasărea sfâşie
pânzele de vânt aruncate peste bancuri de peşti,
dacă de acolo, din barca răsturnată a astrului
ce se-nalţă din valuri, ar crăpa brusc distanţa
şi o rază scăpată ca din greşală mi-ar lovi
tâmpla cu liniştea sa, trăgând înapoi gândul,
mi-aş aduce aminte de răpirea lumii în cânt.

ninge în centrul vechi

puful de plop a-mpânzit totul,
zboară printre mașinile adormite la stop.

între casele cu bulină roșie e liniște.
inspirația mea imperceptibilă
exersează principiul lui zenon.

lumina de seară ți se trezește în ochi.
o depășești încet, atentă să nu strivești
florile fără număr ce ies din caldarâm.

mireasma lor îmi dilată plămâni.

părem să ne ținem de mână
chiar și când suntem la trei străzi distanță.

la plecare

mai bea un pahar de tăcere.
gura ta rece nu găsește ieșirea
din câmpiile camerei de dormit.
stau nemișcat între două vârste.
a ieșit soarele din cartea mică
în care-ai pus la spălat zilele.

dinții lui albi strălucesc în carne

ca o floare de nu-mă-uita,
când luneci pe ușă și te întorci
să vezi pentru ultima oară
licărul ochilor mei în măciulia
patului pe care ai lustruit-o
azi-noapte, neștiind ce faci.

mai e o speranță

ne îndestulăm
din ochii
în care am săpat
după dragoste,
călăuziți
de firul absenței.

cel ce nu are poem
va orbi
pe țărmurile
desprinse de ape.

sarea lui
va îndestula
cu somnul pașilor
gheața.

a zburat ziua
spre morții
îndrăgostiți,
bucuroși să-mpartă
cu noi pâinea
cea de toate visurile.

fuga lor – un nor
disipat, inima – cutie
de tablă, în care o aloe
așteaptă. abisul
flutură pe marginea
ferestrei lumini.

nu știu

despre un poem nu se pot spune multe.
într-o zi ploioasă ca asta te dai cu pământul
până ce viața iese din tine
și la umbra ta se așază – tu încă rotindu-te –
cu flori adormite pe gleznelor ude.

e abătută, și nu ești pregătit să aluneci
o dată cu vântul pe golul ei din obraji –
în acel spațiu adâncit cu grijă
în sine a dansat cândva universul, a vorbit
o piatră către osul culcat, la auzul veștii târzii.

ce preferi: să vorbești frumos despre ceva trist
sau despre un lucru frumos cu tristețe?
cu surâsul răstorni un neînsemnat gând
și, de la el începând, ca un castel
din cărți de joc se prăbușesc toate.

se întâmplă

de la o vreme când merg la culcare
să scutur în așternuturi oboseala zilei, aplec un
pic capul.
s-a înălțat vreun prag?, mă întreb, știi bine că eu
n-am crescut.
până la urmă e o nevoie plăcută:
o ființă minunată îmi stă înaintea.
înainte s-adorm, revăd toate locurile
străbătute cu grijă. urmele sunt calde,
ai zice că-mi țin locul liber, cât timp sunt absent.
dar eu adorm și stelele se apropie
de liniștea rămasă în spațiile părăsite.
și la sculare, când îmi ridic de pe pernă ceafa,
pământul se rotește cu mine și din inerție
îmi dă un ușor avânt. eu însă rămân
o clipă, două, așa, nemișcat,
înainte să mă apuc de lucrurile obișnuite.

wind of change

vorbești despre schimbare – în lumina fugară,
cu muchii sprijinite pe tineri arbuști –
ferindu-te să dai prin cascada orelor

buzna. mii de cadre încheagă, cu un ușor declic,
o imagine desprinsă de nemișcarea sa,
așa cum pe hârtie descarci un cuvânt: „părăsit”
și ochiul zvâcnește. alunecă peste ecorșeul soarelui
vântul, făcând să pocnească ramuri cu bulbi arămii;

mută din loc ploaia paharul
dorinței: rămas bun! suflă, sânge al meu,
în păpădia aceasta de lacrimi.

poem de dragoste

spune-mi tu
cât de mult te iubesc.
nu te grăbi,
urmărește cursele astea
cu doi alergători:
lumina și eu.
amândoi pornim spre tine
de foarte departe.
iute ca gândul îți scaldă ea fața,
însă, mereu
sunt în tine – simți? –
înainte de gând.

poem de dragoste (2)

trecem pe lângă ființe care-și întorc spre noi fața.
în liniștea dinaintea furtunii
– din palmele înlănțuite ies vine de apă –
ciocnim ceruri vopsite în roșu.
pe străzile răscolite ți-au ruginit peste umbra mea
pașii.
cât de greu am ieșit cândva în lumină, cu un deget
în coasta ei,
pipăind semnul de dragoste.
acolo ne-am întâlnit.

lectură

citește-mă, răsfoiește-mă,
eu sunt povestea mea.
zilele se desprind de cotor
și nu le mai găsesc locul.

mereu au nevoie
de un început, de o continuare,
oricum ai lăsa să ruleze
rolurile în care joci râzând și plângând.

improvizează
o nuanță pierdută între primăvară și mine,
între șalul ce-ți acoperă umerii și fuga
apei vindecătoare.

paradox

e o noapte de vis.
un copac crește în mine inel cu inel,
frunze îmi pipăie fața,
scoarța aspră masează ușor osul sacru.
în urechi se dau pe tobogan
primele triluri.

ca să nu uite de încălzirea vremii
viața mă scrie pe dosul palmei
cu cerneală simpatică.

mă uit la acele indicatoare
ale ceasului de perete:
sunt eu fără mine.
aștept să trec, ca să fiu
eu fix

uite

chiar acum – când vorbești cu El –
ceilalți se uită la o frumoasă eclipsă
ce-nțeapă încetișor ochii.

mușcă din merele sângerii,
totul se petrece sub apăsarea luminii,
pe cutele ei mormântul de aer se-nalță
deasupra treptelor mâncate de pași.

suferința e o roată în roată,
spițele ei mișcă în jur primăvara,
pe lujeri se zbate ploaia să nască zăbrele de cer.

torsiunea din oase aduce aminte
de înaintarea lentă a sângelui
între movile de celule
sub care ticăie ceasul de aur al îngerului.

pe nervii subțiri spre pielea-nsorită
umblă un gând cu patul lui în spinare.

liniștește-te

să vezi și să crezi,
să crezi și să vezi,
vârtejul ce-nghite mii de făpturi
începe cu tine.

de cele mai multe ori când spui ceva
cuvântul te părăsește,
și când se-nalță direct prin tavan
te tragi înapoi,
trupul nu-i pregătit.

pentru asta trebuie să mori puțin,
să mergi la nesfârșit
prin tot felul de locuri cu câinele tău,
vorbind cu tot felul de oameni,
uneori luminându-se,
alteori întunecându-se.

și nu dintr-o dată, ci culegând mărunte indicii
străfulgerări, verigi lipsă,
îți dai seama că el – animalul – înțelege
că-l tragi după tine
și e gata
să-ți urmeze gândul când te lași încet pe fotoliu.

adevărat zic

nimeni nu știe când a înviat Hristos,
dar toți știu când S-a pogorât la iad,
pentru că deși nu înțeleg cum,
li se vede pe față.
înainte ca lumânarea de Paști să se aprindă
bâiguie pe chipul lor focul
unei mulțumiri pe care nu se pricep s-o exprime
și aerul le iese pe gură
cum ar sufla spre un perete fără simțire aici
și de cealaltă parte a lui
s-ar înclina noaptea spre zi.
și cum a spus un poet – „Doamne, ce prăpădiți
suntem
și ce ne mai iubim” – singurul lucru pe care-l mai
pot face
e să iasă din starea lor mohorâtă
încă legați cu feșele timpului
și să spună: „Adevărat” în fața unui lucru
despre care au crezut mereu greșit
că e o fugă de moarte.

briză

muști din bănuțul de vânt: e nou;
limpede spulberă un glas singurătatea,
ca un piepten prin păr stârnind imagini – plase
pe care le-arunci peste marea de ființe,
și când le tragi înapoi
găsești între ele zbatându-se ochiul sărat –
coada balenei împingând
spre perna lui de nisip marea. ai adormit
cu o palmă în alta surpată.
în jurul lor s-a-ntins coaja moale a serii.
semn de carte-i declinul ei – surfing pe așteptarea
rostogolită în reversul unei stele.

trezire

o cameră în paris sau, mai bine, parisul
din cameră? pe ochi, dimineța pe limba ei scrie
adâncituri, linii, umbre. o chitară plutește
în carne.

din vasul încăpător de lut ies
frunzele aspre ale palmierului – țeș spațiul
în toate direcțiile. se întretaie ca pașii
pe dalele de culoarea cafelei,
ca florile cu petale subțiri
croite pe rochia căzută în falduri.

un scaun negru cu picioare înalte
proptite lângă ușa de sticlă
împinge în față mâna odihnită pe coapsă.

zâmbind, aproape atingi un lucru uitat
cu îndemnânarea secretă a orbului
și dând să-l prinzi – fără să-l vezi –
ca pe amfora unui corp
cu genunchiul stâng ușor îndoit,
deschizi o fereastră în aer.

de frică

își arată dinții
roși de singurătate.
oblic
mușcă din manșonul de cârpă.

își simte botul neclar.
atâția ani
a trăit fără nume visând
frisonul luminii pe blană.

acum
ascultă și tremură,
desfăcut din strânsoarea
vânătorii fără popas.

și uite cum
se apropie viața,
ca o aducere aminte
de viitor
cu lăbuța întinsă.

deadline

oamenilor le place să stea împreună și să asculte,
să vadă
orice:
spectacole de muzică, teatru, poezie.
fețele li se schimbă,
se recrează
ca o explozie lentă / o simfonie tăcută
ce-nsuflește jocul adâncit în sine / ieșit din sine,
anticipând moartea / locul în care ne așezăm să
privim
absorbiți
din întuneric scena lumii, trăind viețile altora
cu sentimentul că nu ne aparținem.

în depărtare

tot mai mulți se plâng de dureri de picioare
glasul ni se șterge ca un contur al unui fetus ghemuit.
nu renunțăm la această clipă în ruptul capului.
o împingem ca pe o poveste în altă poveste.

căldură mare, monșer! a fost soare și a fost ploaie:
locul în care te-ai născut este acum pustiu –
la plecare, tragi peste el cerul.

tunelul

imaginea prăbușită pe treptele sângelui.
iar tu lângă ea, surâzând,
rostogolind clipele de grație în haloul rece al nopții.
așa, le adaugi un cot cu risipa unui simț ce desprinde
    încet
teama lipită de tine.
apoi muzica desparte apele, ca o durere
aducătoare de fericire neprotejată,
în timp ce pășești prin mijlocul ei.

viața merge înainte

lucrurile noi capătă patina privirii
paloarea celor îndelung cunoscute
răsucite pe toate părțile
uitate și iar găsite în căptușeala gândului
între rândurile existenței
unde îți scapă sensul întâmplării
și te-apelei să-l iei de jos
mirându-te în sine
ca de o înălțare la ceruri
a picăturii de pe buza paharului
înaintea celor familiare
devenite deodată străine
neverosimile

în prag

întotdeauna mi-a plăcut să surprind crăpatul zorilor,
îngemănarea zilei cu noaptea,
când trăsăturile lucrurilor se desprind
de magma spaimei dintre a fi și a nu fi
și triluri de păsări țâșnesc ca un sânge proaspăt.
și când cineva mi-a lipsit,
am așteptat îndelung revărsatul ochilor
ce străbat în lung și-n lat lumea.
între timp, aprind lumânări –
în locul unde toate apar ca prin vis
întunericul se luminează la față.

de unde să-ncep?

sunt încă aici, și nu pot face nimic
în acest gol locuit doar de prezența ta brusc răpită.

de la acești frumoși muribunzi luați de privire
până dincolo de neliniștea lor.

zâmbetul tău a rămas în aer, ca aburul respirației
pe care îl ștergi ușor cu mâna
să poți vedea ce se-ntâmplă afară,
unde nimic nu începe și nimic nu se sfârșește
fără tine.

să vorbim despre un lucru cât mai simplu

cum ar fi despre moarte,
când trăsăturile lucrurilor din preajmă se topesc
lângă fața ta.

încet-încet, se stinge flacăra umbrei,
urma glasului se pierde în aer,
pe plaja de întuneric surpată în sine.

iar tu, ca un tăietor de lemne cu o secure
lovești la rădăcina gândului,
așteptând să cadă trunchiul uriaș crescut
în mintea ta ani și ani.

mereu ai visat să dormi pe tare –
ceva în care seva să înainteze ușor,
peste care să-ți întinzi oasele
și să asculți cântecul depărtării.

poem

soarele își leagă șireturile pe bulevardul rece
moartea-i o greutate uriașă ținută în aer
de o macara părăsită
treci pe sub ea închipuindu-ți cât de ușor te-ar
strivi
de fiecare dată când te gândești la asta imaginea-ți
fuge
se freacă de tine ca o pisică leneșă
sigură pe cele nouă vieți

pași peste granițe

porumbeii cască privirea pe geam
ce văd ei din lumea noastră?
frânturi
de fericire amânată
hașurile unei dimineți înnorate
peste ceața oglinzii.

vocea ta atât de asemănătoare firimiturilor
pentru ei înseamnă atât: dragoste,
ceea ce se poate numi: viață.

acum sar peste pragul ferestrei încoace și-ncolo,
jumătate încrezători, temători jumătate,
cum te apropii de capătul gândului
și treci o clipă dincolo,
apoi faci saltul înapoi
cu starea de bine că dai de un început de lume
unde se stinge lumina.

zefir

e în sfârșit primăvară! sângele răscolește-n vine
lumina.

încerci să zâmbești: lumea intră la apă,
înghesuind firava alcătuire a lucrurilor
în cornetul de amintire în care suflă
înainte ca ele să ți se-arate.

se joacă ziua cu umbra ta: o scurtează,
o lungește peste apele liniștite ale ferestrei.
dincolo de ea miliarde de ființe așteaptă.

sunt atât de multe că nu le poți
alătura cu mintea. doar uitând – în felul acela
care nu se împotrivește blândeii suprapuneri
ce ține ca-ntr-un căuș oceanul de viață – înduri.

așteaptă-mă la capătul firului

picătura care umple paharul se prelinge
pe apa sâmbetei calmul tău
ca un fachir calcă pe sticla sfărâmată
un filament de adn sare coarda
urmărește ideea așezată pe scăunel la umbra palmei
îngălbenită și întoarsă la colț
ne amintim înainte să se termine

stavros

Câinele negru s-a tolănit pe caldarâm,
moleșit de căldura apăsătoare.

Pescărușii taie albastrul dintre munți și mare,
nisipul umed de la marginea plajei se surpă sub
tălpi.

O zi în care nu ne-am dus la bun sfârșit planurile
poate fi totuși o zi salvată de iubire.

Ne-am urmărit cu privirea până au adormit toate
gândurile.

A fost seară și a fost dimineață – ziua noastră.

*

Inima-i ca o scoică în care ascuți marea,
înotând cu ochii închiși spre un țărm inundat de
razele pale ale dimineții.

Azi am bătut pe umeri un arbore secular,
i-am mulțumit că ne-a așteptat atâta
ca o cruce între măceșii îmbrățișați
– teiubescumva –

vântul ne scrie povestea în limba lui pe pielea
turiștilor grăbiți.

Ne culegem semnele puse pe drum:
cruce, gură-de-aur, gavriil, maria.

Dragostea e atât de frumoasă
încât nu-i vezi începutul, nici sfârșitul,
cum ai mușca dintr-un măr scuturat de ispită.

*

Pe drumul de la plajă spre casa de vacanță
sârmele de telegraf sunt un portativ muzical
pe care un stol de rândunici se așază spre seară,
în timp ce nouă ne vine în minte
același cântec din vechime
care leagă apa din pahare în ritmul unei mări
liniștite
prin care trece un curent foarte rece de apă dulce.

*

munții și marea topindu-se unul într-altul,
forfota pieții cu suveniruri în noapte,
toată această lume învârtindu-se în jurul nostru
asemenea unei bolți cu stele în jurul unei mici planete
în care pâlpâie viața întinsă pe un șezlong
sub o umbrelă de paie.

*

lăcusta ascunsă-n cutele prosopului –
bucuria ei de-a regăsi ieșirea în aer liber –
ajutată discret
îmi colorează simțământul de libertate a ființei,
la fel ca tremurul frunzelor de dafin în adierea serii
și ca lunecușul pe buze al macaroanelor
ce seamănă izbitor cu o idee dusă până la capăt.

*

Câinele negru stă cu botul pe labe
privind explozia lentă a orizontului.
Părul îi flutură la atingerea brizei
în timp ce el, nemișcat, visează cum o luăm spre
plajă
printre bețele de trestie înfipite în nisip.
Din vârful lor, ne pândește o vrabie.
În urma valurilor ce vin și pleacă tălpile se afundă
ușor
de parcă am fi plantați într-o clepsidră
în care marea ne spală picioarele cu părul capului
ei.

*

Zgomotele dimineții: o albină bâzâind sub balcon,
cântecul repetat al guguștiucului,
o ușoară bătaie de aripi undeva în spatele meu,
un scuter traversând câmpul vederii,
pașii mărunți ai unui trecător,
o mașină pornind încet,
foșnetul pădurii învăluind briza vecină a mării,
chemarea melodioasă a glasului tău
în bătaia clopotelor bisericii vechi din cartier
și, peste toate acestea, trilul unei păsări
necunoscute
făcând ca toate mărgelile acestui gând să se
rostogolească în iarbă,
sclipind în lumina zorilor.

*

Azi

marea a fost limpede ca un lac,

liniștită:

vedeai prin ea fiecare pietricică de pe fundul apei,
fiece peștișor sau scoică.

Din timp în timp săreau pe suprafața ei
ca din arc bancuri de pești mici.

Lângă țărm a venit o rață sălbatică
și eu, pierzând pământul de sub picioare
m-am întors să-ți culeg zâmbetul de pe plajă.

*

Și iarăși, zeci de rândunici așezate
pe firele de telegraf ca un arpegiu.
Florile stacojii, de culoarea veșmântului Maicii
Domnului.
Palmierii cu frizura lor postmodernă.
Si viața noastră curgând liniștită
între malurile unor mici întâmplări, făgașe
tăiate în timp și în trup.
Luntrea săgetând valurile, și luntrașul căzut pe
gânduri,
oprindu-se să asculte un sunet abia auzit.
Pe măceșul cățărat pe balcon,
pe aceeași crenguță, stau învecinate fructe roșii,
abia coapte,
și negre, trecute.
Trenul municipalității urcă dinspre mare spre
culmile împădurite.
Pasagerii lui flutură mâinile a salut către localnici.
Tabăra de elevi, gălăgioasă ca un cârd de găște
sălbaticе.
Banca singuratică pe malul albiei secate.

Grădina liniștită, în răcoarea serii.
Vom mai sta două zile, ca două clipe culcate, ușor
alipite,
în chipul unui infinit.

măi tată

plantele s-au suit pe grilaje
stai lângă mine și nu zici nimic
când întorci lumea pe fața cealaltă

sunt lucruri pe care nu le mai știm
ființe pe care le-am ascuns în noi
înnodate la un colț
vezi cum curge
timpul ca o ploaie de vară
sunt flească

durerile au strâns pe sub ochi
niște riduri subțiri

râdeai și plângeai pe masa veche
de sub care ai scos un cadou
legat cu ață roșie
dimineața plutea peste noi
cu soarele-n plisc

sub cenușa cerului

urmăresc zborul păsărilor,
neregularitatea lui odihnitoare –
aceste semne haotice așteptate
în fiecare zi cu obișnuitele gesturi –
lungul șir de accidente
își pierde conturul
ne legăm unul de altul
și libertatea nu ne sperie
nici timpul agățat la fereastră

spărtură în nori

oboseala e o apă curgătoare
peste care plutesc ca o frunză desprinsă.

s-au întâmplat lucruri ce dau de gândit,
frumoase, triste, înspăimântătoare,
am fost martorii lor și am pus totul în inimă –
aceste șocuri electrice
din care ne trezim cu mintea clară
și peste toate, cu inexplicabilul simțământ
că odată cu împuținarea puterilor
câmpul de posibilitate al vieții crește indefinit.

e ziua în care sfântul fără de arginți
ne-a privit sub cupolă
și florile au tremurat de fericire.

una peste alta s-au adunat anii și noi, ca uleiul,
am rămas deasupra,
consumați de flacăra propriei arderi,
ușor legănați de acest cutremur al ființei
ce scapără cum ar țâșni din icoană.

ploua cu găleata

a venit împreună cu noi pe autostradă
ne-am întrecut cu ea
a învins dorința ei de a ne spăla
amintirile merg până în pânzele albe
tăiate de o rană târzie
timpul schimbă benzile între coperti
când am coborât din mașină cerul a plâns pe mine
un melc mi-a luat calea
lăsând o dâră pe talpa ridicată

pe străzile roșii muzica explorează noi teritorii

dimineața începe de la colțul privirii
în acest oraș nu ne cunoaște nimeni
prin aburul ceaiului se-ndepărtează visele

iubirea e un nod sălbatic
ce ne leagă de tot ce atingem
simțim în noi răsucirile lumii
ca pe un prunc nenăscut

frunza încă nedeschisă a palmierului
e un cornet de lumină în care gândul se pierde
ieșim pe străzile pictate cu viață

uimește-mă

oasele tale miros a levănțică
când alergi prin vântul de seară
fluturând pe buze un cântec

scoate-mă la malul întâmplării
nimic nu rămâne în urmă
când în dragostea noastră
ca printr-un ocean ne uităm
și vedem noaptea strălucind
pe gardul mâncat de ploi

focul de tabără se stinge încet
în amintirea ce alunecă-n vis
purtăm în noi ziua de mâine
frumusețea și spaima îngemănate
sub umbra căzută a închipuirii

viața ne spală în multe ape
o atingem și dăm înapoi
tot ce i-am furat fără să știm,
dar ea e bună și ne primește
la masa ei și totul poate să fie
din nou povestea noastră

devreme

te joci cu spațiul și cu timpul
le răsucești și le-ntorci
până ce marginile se-ating

plutești în ochii mei ca o lacrimă
prin care văd lumea schimbată

respirația o trage în sine
și o trimite în Dumnezeu
apoi o soarbe nouă

cubul de gheață se topește încet
în paharele înalte

depresia de caniculă croșetează
cu încetinitorul firul poveștii
în care ținem de un colț
cămașa lui Hristos

toate personajele dramei
trec prin camera secretă
să strângă la piept
ce au mai de preț

ecou

în salonul alb nu mai puteam să respir
vocea ta e cel mai bun masaj cardiac
căldura rămâne pe epidermă
sub piele răcoarea desenează delfini
când m-ai găsit moartea se uita prin gaura cheii
dragostea înseamnă să-ți faci curaj
pășind spre mare pe nisipul încins

suzana

liniștea e glasul Duhului Sfânt
în care toate îți apar distinct

îți asculți respirația
și auzi în ea suflarea lui Dumnezeu
în care te pierzi

ceața mângâie obrazul pădurii
lumea întreagă e în noi
cu zbuciumul și durerile ei
o legănăm ca pe un copil la sân

toate se întâmplă în șoaptă
toate se fac noi

am mâncat corcodușe lângă regina-noptii
desculți pe iarbă am băut cu palma din izvor
îți place să deschizi gura-leului
vin bine mușcatele la norii de ploaie

în pustie
cuvintele sunt năvoade pline de oameni

cheia

un roi de păsări
țesea cuiburi negre pe albul turlei
în depărtare crestele Ciucașului
odihneau sub norii pufoși

aici e cheia
ne-a spus fratele găngav
să răspunzi cu bine la rău
nu-i înțelegeam cuvintele decât pe sărite

le tâlcuiam privindu-i chipul
smerenie și dragoste

lângă fântâna părăsită
am auzit un mieunat stins
în hău căzuse un pisol
ajutorul a venit prea târziu

căldării coborâte i-a răspuns tăcerea
ca o floare de mină

dai pagina

în ochiul rău cade o geană de vis
lasă asta
rândul întrerupt e despre tine
nor de care tragi până iese soarele
vine toamna
scuturată de teama alungită
cu genunchii la piept
pe limba străină și aspră a zilei
am pus semn
ne vom întoarce aici

notă

timpul sare coarda pe umbra toamnei
a ruginit
struna ei pe cântecul poamelor smulse
un coș cu întâmplări și mai bine
străinătatea unei fețe
liniștea malului plâns
dă-mi mâna
limba pașilor se despică
soarele se prelinge din nori
mai e ceva de adăugat
esențial

poem

pe dealurile cu iarbă uscată
simțăminte amestecate fâșii de lumină
spații ale nimănui în care tresar amintiri
un stol de rândunici acoperă cerul
trece timpul ca un val peste pomi
de centura bisericii își sprijină tâmpla crucile
arhanghelii sunt cu noi liniștind apele
cine-și mai aduce aminte de toate
câte s-au întors împotrivă?

suspîn

durerea că nu poți face mai mult
sapă tunele în uitarea de sine
la marginea pădurii, peste lac
cineva așteaptă în luptă cu ceața
albind sufletul pe piatra orei
în racursiul lumii
când ți-e mai dragă

ceva e mai bine decât nimic

încrederea bea lapte,
nu adoarme prea curând,
cercetează toate.

te-ai trezit la fix,
ai timp pentru fiecare,
doar aici apare durerea.

nu-i de-ajuns ce-a fost:
un habitat natural
admirat de un spectator captivat.

semnele sunt bune, încerci să decizi
ce mănânci, unde te cațeri,
cât te legeni, până-ți intri în ritm.

aventuri după aventuri,
poveștile își deschid porțile,
este timp, aveți grijă, suntem *live*.

glissando

lebăda neagră
o fântână țâșnind în mijlocul lacului
căsuța plutitoare
întâmplarea din barca umbrei
m-au găsit abia viu
dragostea mea
suflare de viață pe străzi înfundate
în vata amintirii
pomii se strâng în cerc
iarna e caldă
porumbeii se strâng la fereastră
zilele nu au număr
tăcutul pas de căprioară
spală auzul

poem

frigul e o căsuță cu dinți
care mușcă în gol
și se-ntinde pe carnea roz
iute ca un sos picant

șșșș... sub șubă mănânc bulz
după o idee bate vântul
coasta-n dungă
și ideea o alungă

vreau să fiu
în buricul abia tăiat al pământului
în aburii verzui ai nopții
din ochii zilei ce vine spre noi fluierând

nu văd nimic! între palme, frigul

Referințe critice

În tot timpul lecturii poeziei lui Florin Caragiu din cel mai nou volum al său m-a însoțit un sentiment de liniște – un sentiment de siguranță în fața unei realități aspre – așa cum îl mai trăisem doar în preajma celor mai apropiați și mai scumpi oameni ai mei. În poezia sa, suferința a devenit bucurie și angoasa, speranță. În poezia sa, disperarea s-a transformat în izbăvire și neîncrederea într-o dorință uriașă de schimbare. Poezia lui Florin Caragiu îi „face cu mâna viitorului”, încercând să-l anticipeze. E o poezie a iluminărilor. Iluminări pe care poetul le găsește în cotidian, în bucătărie, pe stradă, în cele mai mărunte și mai neînsemnate lucruri. Prin poezia sa curge „sânge de înger”. Una dintre imaginile sale – „aburul ceaiului de dimineață/ trece prin ferestrele mari/ în anul ce se ivește” – e un nou mod de captare a revelației în poezie. Un mod neostentativ, minimalist, smerit. Trecerea timpului fiind comparată cu aburul ceaiului. E tot ce mai rămâne după trecerea unui an, dar și după scurgerea timpului în general. Anume acest tip de revelații și le pune Florin Caragiu la temelia poeziei sale. O poezie cu adevărat răscolitoare.

Dumitru CRUDU

*

Într-o lume care nu numai că nu respiră poetic, dar pare definitiv prizonieră în Gestell, Florin Caragiu îi cere poeziei, spre deosebire de majoritatea congenerilor, nu să ricaneze pe seama veacului bolnav și a lumii căzute, ci să-și redescopere virtutea contemplativă. Îi cere – și își cere – o răbdare cvasimonahică, sinonimă exercițiului spiritual. „Se întâmplă ceva acolo unde nu se întâmplă nimic.” Iar miracolul – fulgurant, o... „litotă” epifanică – se chiar întâmplă: materia opacă prinde să se străvadă, căpătînd transparențe nebănuite, lucrurile și chipurile își dezvăluie conturul hieratic, atmosfera banală a cotidianului se transfigurează atinsă de grație. După care atmosfera profană se reface, „răutatea zilei” își urmează cursul, fără însă a putea șterge urma jubilației discrete. Rămîne o stare ce amintește, într-o măsură, de poezia tîrzie a lui Montale: nostalgie și seninătate. Si un duh filocalic, vorbind despre puterea simplității și a fragilității, „păpădia aceasta de lacrimi”.

Ovidiu NIMIGEAN

Notă biografică

Florin Caragiu s-a născut la Ploiești în anul 1969. A absolvit Facultatea de Matematică a Universității din București (1993) și Facultatea de Teologie Ortodoxă a aceleiași Universități (2006), precum și un Master în Teologie Ortodoxă (2008). A publicat volumele de poezie *catacombe. aici totul e viu* (Vinea, 2008), *Sentic* (Vinea, 2009), *Omul cu două inimi* (Vinea, 2014). Primul dintre volumele menționate a fost nominalizat pentru premiile Mihai Eminescu și România Literară, Opera Prima. Traducerea în limba franceză a ultimului său volum, *L'homme à deux coeurs* (Vinea, 2014), realizată de Anamaria Lupan, a fost lansată la Salonul de Carte de la Paris în 2014. A publicat grupaje de poeme și articole pe teme literare în revistele România Literară, Viața Românească, Verso, Ramuri, Convorbiri Literare, Hyperion, Vatra, Orizont, Poesis International, Feed Back, Zona Literară, Conta, Tribuna, Poesis, Cenaclul de la Păltiniș, Lumina Literară și Artistică etc. Autor al volumelor de eseuri: *Întrupări ale iubirii* (Platytera, 2014), *Frumusețea lucrurilor ultime* (Sophia & Platytera, 2017) și *Școala Martiriului* (Platytera, 2017). A alcătuit și îngrijit volumul *Pateric Carpatin* (Platytera, 2017). Din anul 2017 este membru al U.S.R., filiala Brașov.

O prezentare mai detaliată a activității sale din ultimii ani poate fi accesată la linkul:

<http://florincaragiu-blogdeprezentare.blogspot.ro/>

cuprins

mediteraneene	7
*	8
*	9
*	10
*	11
*	12
*	13
*	14
*	15
*	16
*	17
*	18
*	19
*	20
*	21
*	22
*	23
chenoză.....	24
oră de vârf.....	25
clip.....	26
citești:.....	27
se luminează de ziuă	28
încet	29
poem matinal.....	30
plouă	31
nostalgia	32
apus.....	33
cuadratura cercului	34
portret de toamnă	35
știri	36
septembrie.....	37
la terasa bibliotecii naționale.....	38
clișeu.....	39
cum să începi / despre poem	40
poem	41

aport	42
poem de stradă.....	43
memento mori.....	44
despărțire.....	45
călători.....	46
sola vita.....	48
ziua Domnului	49
visul unei nopți de vară.....	51
nu sunt supărat, ...	52
toți avem nevoie de recunoaștere.....	53
o dată cu anii.....	54
imago mundi	55
dorință.....	56
in memoriam.....	57
ritual	58
sala mare	59
școala 11.....	61
istorie	62
amiază	63
rondul de noapte	64
recviem	65
zi după zi	66
la amiază.....	67
pogorământ.....	68
doar dragostea a rămas.....	69
search & find	70
paradox.....	71
jump.....	72
cosmos	73
echo.....	74
exod.....	75
poemul clipei.....	76
poemul cunoștinței	77
poem	78
imago mundi	79
In Memoriam	80
în zori.....	81
ninge în centrul vechi.....	82
la plecare	83

mai e o speranță.....	84
nu știu.....	86
se întâmplă	87
wind of change	88
poem de dragoste.....	89
poem de dragoste (2).....	90
lectură	91
paradox.....	92
uite.....	93
liniștește-te.....	94
adevărat zic	95
briză.....	96
trezire.....	97
de frică	98
deadline	99
în depărtare.....	100
tunelul	101
viața merge înainte.....	102
în prag	103
de unde să-ncep?	104
să vorbim despre un lucru cât mai simplu.....	105
poem	106
pași peste granițe	107
zefir	108
așteaptă-mă la capătul firului	109
stavros.....	110
*	111
*	112
*	113
*	114
*	115
*	116
*	117
*	118
măi tată.....	120
sub cenușa cerului.....	121
spărtură în nori	122
ploua cu găleata	123
pe străzile roșii muzica explorează noi teritorii	124

uimește-mă.....	125
devreme.....	126
ecou.....	127
suzana.....	128
cheia.....	129
dai pagina.....	130
notă.....	131
poem.....	132
suspin.....	133
ceva e mai bine decât nimic.....	134
glissando.....	135
poem.....	136
Referințe critice.....	137
Notă biografică.....	139

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
tel./fax: 021.211.32.60; tel.: 0742.040.451
e-mail: office@luminatipo.com
www.luminatipo.com